

skal gaa til helt at forbyde Oleomargarin paa Meierierne, det vilde jo være et lige saa absolut Forbud som det andet absolute Forbud, nemlig mod Kunstsmør over Hovedet. Meierierne have naturligtvis ogsaa Lov at blive Kunstsmørfabrikker, men de skulle vedgaa det og manifestere det saaledes, at Enhver kan vide, hvad de have indladt sig paa, og hvad de have begyndt med. Derimod vil jeg gjerne være med til at indskrænke Brugen af Oleomargarinen, hvis det kan ske paa anden Maade. Jeg kan tænke mig en Told paa Oleomargarin, den vilde jo tillige virke saaledes, at man derved fik et Vederlag for de Udgifter, der gik til Tilshyret med saadanne Meierier, der give sig af med Kunstsmørfabrikation i det Hele, og man vilde derved, tror jeg, ikke fornærme nogen eneste Berettiget; man vilde maasse derigjennem skabe en Oleomargarin af indenlandsk produceret Talg, og det vilde heller ikke kunne skade, da Toldsatsen ikke behøvede at være saa stor.

M. Sprensen: Jeg skal ikke komme ind paa almindelige Bemærkninger, Sagen vedrørende. Jeg tror nemlig ikke, det nytter meget, thi vi gaa ikke paa dette Stadium hen og overbevise hinanden. Derimod vil jeg fremsætte nogle praktiske Bemærkninger om Lovforslagets § 7, som jeg ikke tror, ere uden Interesse. Der er nemlig det Forunderlige ved denne Paragraf, at Enhver, der er kommen ind paa den, naar han talte nok til Videre om den, har endt med at forsikre, at han ikke vidste, hvad der stod i den. Vi gjorde jo Begyndelsen i Gaar med den ærede Indenrigsminister. Den ærede Indenrigsminister erklærede angaaende § 7, at Forstaelsen af den nok kunde volde en Del Vanskeligheder, at det var en Paragraf, det var meget vanskeligt at forstaa, men den ærede Minister trøstede sig med, antager jeg da, at, naar vi først fik Paragrafen vedtaget, kom Forstaelsen nok bag efter, saa fik vi nok paa en eller anden Maade fat paa Forstaelsen. Jeg vil nu antage, at hvis vi vedtog denne Paragraf, saa vil det blive nødvendigt bag efter at faae en Resolution eller noget lignende om, hvad der staar i den. Saaledes gik det ogsaa med den ærede sidste Taler, han var ogsaa inde paa Forstaelsen af § 7, han mente, den var meget vanskelig, men, sagde han, det henstiller jeg til Kunstsmørfabrikantterne, de kunne jo prøve paa at lave Kunstsmør, og hvis deres Virksomhed strider mod Loven, saa blive de straffede, og begynde de saa paa en ny Maade, og denne ogsaa strider mod Loven, blive de straffede

igjen. Jeg tror ikke, det er en rigtig Maade at tage Paragrafen paa. Hvad man vedtager her i Thinget, maa være saadant, at vi forstaa det, og vi maa Allesammen være enige om den Maade, hvorpaa vi skulle forstaa det. Og da nu § 4 er en af de Paragrafer, som mulig blive vedtagne — det er den Paragraf, der har den største Interesse, fordi det i Virkeligheden er den, hvorum Striden staar — finder jeg det nødvendigt at fremkomme med disse Bemærkninger, som jeg nu gjør om denne Paragraf, thi vi kunne vel blive enige om, at hvorledes vi end stemme ved 2den Behandling, bliver det absolut nødvendigt at forandre dette ved 3die Behandling. Der staar i denne § 7, at Ingen maa fabrikere, sælge eller udføre Kunstsmør, som har den for Meierismør almindelige Farve. Her er nu Spørgsmaalet: Hvad er den for Meierismør almindelige Farve her i Landet? Hvad er det for en Farve? Det skal jeg sige. Det er den Farve, som begynder med Hvidt og ender med Noget som Brandgult. Disse to Farver har Meierismør Eneret paa og paa alle Schatteringer derimellem. Der fabrikeres ikke saa lidt hvidt Smør her i Landet. Det ærede Medlem fra Veire (Holstein-Ledreborg) fortalte os ved Sagens 1ste Behandling, at han ikke spiste Andet end hvidt Smør. Paa Herregaardene fabrikeres der hvidt Smør, og vi udføre hvidt Smør til Sydengland. Skjøndt man vel kan sige, at gult Smør er det almindeligste, er det at lave hvidt Smør, efter mit Skøn, langtfra ualmindeligt. I den Agitation, der har været ført her i Landet vedrørende Kunstsmørret, er § 7 altid bleven fortolket paa den Maade, og paa samme Maade er den bleven fortolket i de Klubbeskrifter, som ere omdelte, at det er kun forbudt at farve Kunstsmørret. Men den paabyder i Virkeligheden noget helt Andet. Ufarvet Kunstsmør, som det blev forevist paa Landbohøjskolen, er fint hvidt med et ganske svagt gult Skær. Men vedtage vi Lovforslagets § 7, er denne Fabrikation i Virkeligheden forbi, idet Kunstsmørret da ofte vil have den for Natursmørret almindelige Farve. Thi saaledes kan ogsaa Meierismør se ud. (Modsigelse). Det ærede Medlem for Ribe (Bust) siger nei, men jeg er vis paa, at det ærede Medlem mange Gange har set Natursmør, der har en saadan Farve. Og naar vi sige: Den for Natursmør almindelige Farve, saa rammer det ikke den eneste Farvenuance, men der kan komme mange Nuancer, fordi de hver for sig kunne være vigtige for Smørret. Sagen staar saaledes for mig, at vedtage vi § 7, have vi derigjennem slaet fast, at Kunstsmørret hverken maa være hvidt eller gult, og